

Sygn. akt VIII C 1928/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 156,56 zł (sto pięćdziesiąt sześć złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 71,19 zł (siedemdziesiąt jeden złotych i dziewiętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) i 3 (trzecim) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 1928/18

UZASADNIENIE

W dniu 23 sierpnia 2018 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej K. M. powództwo o zapłatę kwoty 2.399,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną umów pożyczki: nr (...) z dnia 1 kwietnia 2014 roku oraz nr (...) z dnia 18 lipca 2014 roku. Na mocy pierwszej umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 4.319,77 zł, z czego uiściła kwotę 3.660 zł, ponadto wysokość zadłużenia została pomniejszona o kwotę 23,91 zł z tytułu odsetek. Do zapłaty pozostała kwota 635,86 zł. Termin wymagalności ostatniej raty pożyczki powód określił na dzień 26 maja 2015 roku. Na mocy drugiej umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 3.141,65 zł, z czego uiściła kwotę 1.339 zł, ponadto wysokość zadłużenia została pomniejszona o kwotę 39,18 zł z tytułu odsetek. Do zapłaty pozostała kwota 1.763,47 zł. Termin wymagalności ostatniej raty pożyczki powód określił na dzień 11 września 2015 roku. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie spłaciła zadłużenia. **(pozew k. 4-5v.)**

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania,

nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 19)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 kwietnia 2014 roku pozwana K. M. zawarła z powodem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 2.200 zł (całkowita kwota pożyczki). Kwotę pożyczki wraz z odsetkami 16% w skali roku (279,69 zł), opłatą przygotowawczą (255,20 zł), dodatkową opłatą przygotowawczą (102,08 zł), opłatą z tytułu ubezpieczenia pożyczki (352 zł) oraz opłatą za obsługę pożyczki w domu (1.130,80 zł), a więc łącznie kwotę 4.319,77 zł, pozwana zobowiązała się spłacić w 60 tygodniowych ratach (a więc do dnia 26 maja 2015 roku) po 72 zł pierwsze 59 rat i 71,77 zł ostatnia rata.

W dniu 18 lipca 2014 roku pozwana zawarła z powodem drugą umowę pożyczki gotówkowej, o nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 1.600 zł. Kwotę pożyczki wraz z odsetkami 16% w skali roku (203,41 zł), opłatą przygotowawczą (185,60 zł), dodatkową opłatą przygotowawczą (74,24 zł), opłatą z tytułu ubezpieczenia pożyczki (256 zł) oraz opłatą za obsługę pożyczki w domu (822,40 zł), a więc łącznie kwotę 3.141,65 zł, pozwana zobowiązała się spłacić w 60 tygodniowych ratach (a więc do dnia 11 września 2015 roku) po 52,37 zł pierwsze 59 rat i 51,82 zł ostatnia rata. **(umowa pożyczki k. 7-8v., k. 9-10v., okoliczności bezsporne)**

Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłaciła pożyczki w całości. W informacji o stanie zadłużenia z dnia 14 sierpnia 2018 roku zadłużenie pozwanej z tytułu pożyczki nr (...) zostało określone na kwotę 635,86 zł, zaś z tytułu pożyczki nr (...) – na kwotę 1.763,47 zł. **(informacja o stanie zadłużenia k. 6, okoliczności bezsporne)**

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała wskazanego zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w niewielkim zakresie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć od przypomnienia, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że powód takową działalność niewątpliwie prowadzi (art. 118 k.c.). Jednocześnie w sprawie nie ma zastosowania zdanie drugie w/w przepisu wg brzmienia na datę wniesienia pozwu, w myśl którego, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni

dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Wyjaśnić bowiem należy, że zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 przywoływanej już ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku, którą to ustawą zmieniono przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące instytucji przedawnienia, w tym art. 118 k.c., do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (tj. ustawy Kodeks cywilny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Przytoczyć należy również art. 5 ust. 2 zdanie 2 ustawy nowelizującej, który stanowi, jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej (aniżeli na gruncie nowych przepisów) to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem wynika z zobowiązania o charakterze terminowym (pозwana była zobowiązana do cotygodniowej spłaty rat pożyczki), wobec tego jest wymagalna, jeżeli nadszedł termin świadczenia, bowiem od tej daty wierzyciel może domagać się spełnienia świadczenia, które dłużnik musi spełnić (por. wyrok SN z dnia 12 lutego 1991 roku, III CRN 500/90, OSNC 1992/7-8/137, wyrok SN z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 65/05, Biul. SN 2005/11/13, wyrok SN z dnia 12 marca 2002 roku, IV CKN 862/00, LEX).

Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

O czym była już mowa, początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. Przypomnieć należy ponadto, iż obowiązek spłaty pożyczki zaciągniętej przez pozwaną miał charakter ratalny, a pozwana zobowiązana była do uiszczania rat w okresach tygodniowych. W zakresie pożyczki nr (...), ostatnia jej rata była wymagalna do dnia 26 maja 2015 roku, a więc w dacie wytoczenia powództwa (23 sierpnia 2018 roku) całość zadłużenia z tytułu powyższego zobowiązania była już przedawniona. Na gruncie pożyczki nr (...) przedawnieniu uległy natomiast raty wymagalne przed dniem 23 sierpnia 2018 roku, a więc do 57-ej raty włącznie. Raty nr 58, 59 i 60 były wymagalne odpowiednio do dnia: 28 sierpnia 2015 roku, 4 września 2015 roku i 11 września 2015 roku, a więc na dzień wniesienia pozwu nie uległy przedawnieniu.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu w stosunku do powoda – powód nie wykazał, aby takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał także, aby pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób również uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakiegokolwiek wpływ sam zobowiązany.

Mając powyższe na uwadze Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 156,56 zł (równowartość trzech ostatnich rat pożyczki nr (...)) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w 7 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.017 zł i obejmowały: opłatę od pozwu – 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł (§ 2

pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 71,19 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.

W związku z wydaniem wyroku zaocznego Sąd nadał mu w pkt 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.